

[Halvgaard]

ter, en befolkningsgruppe, som tager friheden som en selvfølge og glemmer, at situationen i dag er lige så rystende farlig, som situationen var i 1930'erne, blot med kommunismen i stedet for nazismen.

Hr. Anker Jørgensens argumentation for socialdemokratiets stilling i denne sag forstår jeg ikke, men hr. Gert Petersens og hr. Steen Folkes partiers forsøg på at undergrave vor forsvars- og sikkerhedspolitik er uværdigt og tangerer efter min bedste overbevisning et forræderi mod Danmark på linje med omstændighederne omkring nazismens medløbere forud for og omkring Danmarks besættelse i 1940.

Damgaard Nielsen (FP):

Som ny her på denne store arbejdsplads er der visse ting, som en enfoldig sjæl ikke kan forstå. Jeg forstår ikke det mindste om atomraketter, missiler og hvad egenskaber de forskellige raketter har. Det siger mig ingenting. Men som gammel skakspiller ved man, når det kan udarte sig til det, vi kalder en pat, dvs. der er ingen, der kan vinde det spil, og heller ingen kan tabe det.

Det får mig til at spørge udenrigsministeren: har udenrigsministeren indtryk af, om supermagternes forhandlingssammenbrud kan have forbindelse med det franske præsidentvalg og det franske atomlager?

Ved det sidste franske præsidentvalg blev han godt bistået af en dansk statsminister, og der er ingen tvivl om, at hvis ikke han havde fået den kæmpehåndsrækning, det er i en valgkamp at have en mand som vores daværende statsminister til at sige god for sig, så var den franske præsident nok ikke blevet valgt. Jeg vil også gerne spørge udenrigsministeren, om han kan bekræfte eller afkræfte, at den nuværende atomraketsituation i Europa indirekte kan føres tilbage til den forhenværende danske statsminister.

Jørn Jespersen (SF):

Frygten for en dødsensfarlig optrapning af atomvåbenkapløbet som en konsekvens af NATOs dobbeltbeslutning har nu desværre vist sig at være yderst reel. Resultatet af dobbeltbeslutningen blev, som SF hele tiden har påpeget at den ville blive, en påbegyndelse af opstillingen af de 572 NATO-raketter.

Til trods for en enorm folkelig modstand er det ikke lykkedes at forhindre, at raketterne nu begynder at blive opstillet. Fejlen ligger i selve dobbeltbeslutningen, og Danmark og socialdemokratiet har desværre et ansvar for opstillingen, fordi man i 1979 accepterede dobbeltbeslutningen. Hele forløbet omkring dobbeltbeslutningen viser, at man fra NATOs side ikke har taget forhandlingsaspektet alvorligt, men har sigtet helt klart imod en opstilling af raketterne.

For det første kom forhandlingsaspektet først ind i drøftelserne på et meget sent tidspunkt, efter at selve raketplanerne var på plads; formålet med forhandlingerne var at sløre oprustningstiltagene.

For det andet vidste man forud for dobbeltbeslutningen, at Sovjet havde foreslået forhandlinger og fremlagt et konkret tilbud, men det ville man end ikke undersøge.

For det tredje tog man i NATO og på det famøse ministerrådsmøde i december 1979 ingen notits af Danmarks forsøg på at få beslutningen udskudt i et halvt år, så forhandlinger med Sovjet kunne forsøges – vel at mærke under den forudsætning at også Sovjets atomarsenaler på dette område blev fastfrosset, og det accepterede man fra dansk og fra socialdemokratisk side.

For det fjerde viser præsident Reagans udspil – den såkaldte nulløsning – at man fra USAs side ikke ønskede forhandlinger. Man foreslog helt urealistisk, at Sovjet skulle fjerne samtlige sine mellemdistanceraketter, hvis NATO skulle undlade opstillingen af krydserraketter og Pershing II, uden hensyn til de franske og engelske mellemdistanceraketter, uden hensyn til de u-bådsbaserede NATO-raketter og uden hensyn til, at kravet var langt mere vidtgående end den situation, der eksisterede, før Sovjet opstillede én eneste SS-20.

For det femte har man oven i købet stædigt holdt fast ved denne nulløsning og administreret den fuldstændig ultimativt. Det tyder ikke på forhandlingsvilje.

For det sjette er det afslørende, at de danske anmodninger om et ministerrådsmøde forud for opstillingens påbegyndelse, som kunne vurdere situationen, ganske er blevet overset.

Alt i alt må det altså konkluderes, at dobbeltbeslutningen i virkeligheden var en enkeltbeslutning, nemlig en beslutning om at opstille NATO-raketter.